

Trude Sviggum

I DET JEG ÅPNER DØREN TIL RESTAURANT SCHRØDER PÅ ST. HANSHAUGEN I OSLO, DENNE SØNDAGSKVELDEN I SLUTTEN AV JANUAR I ÅR, HØRER JEG ET HØYT "HEI, TORE, HER STÅR EG OG KAN IKKJE ANNA". TRUDE SVIGGUM STÅR PÅ ET BORD OG ER I FERD MED Å KASTE BH-EN.

TORE NAGEL **TEKST**
VIDAR ANTONSEN **LUFTFOTO**
TRUDES PRIVATE, LAGETS **FOTO**

Løgn og atter løgn. Det kunne ikke vært slik med Trude. For å sitere bestevenninnen fra hun var fire år gammel, Elin

Hollevik: Hun var den mer forsiktede i venninnegjengen og den siste jeg hadde trodd skulle begynne med fallskjermhopping. Men vi møtes altså på Schrøder og Trude er snar til å bestille en halv liter pils, begge deler er sant.

- Jeg kommer nettopp fra IPC (International Parachuting Commission)s møte utenfor Stockholm og er tørst etter lang reise og noe festing, sier hun og drar frem Macen sin. Den er et "must" for Trude og hun har den med over alt. Og det meste ligger der, som for eksempel resultatene fra NM i FS-4 1993. Jeg skal teste hennes

kunnskaper (det meste sitter i

hodet er jeg blitt fortalt) og spør:

- Hvem ble nummer tre i FS-4 på Jarlsberg 2007? Trude åpner datamaskinen og inn fra venstre kommer servitøren stormende.

- Det er strengt forbudt å bruke PC her inne, sier hun bryskt og Trude kikker undrende på damen, slår av maskinen, legger den i vesken og svarer fra nesten under bordet:

- Den er jo for lett, det var Fortudo og de eller vi, jeg var jo med, tok 98 poeng og snittet på 12,3, sier hun og lener seg trygt bakover i stolen. Deretter ramser hun opp hvilke formasjoner som ble trukket og at Arceteryx vant med 165 poeng sammenlagt.

Dette var det foreløpig siste laget Trude hoppet med, sammen med Lise Nansen, Ellen Burchardt, Kristine Willadsen og Gudrun Røkne (video). Laget ble dannet i 2006 og etter NM bronsemedaljen ga de full gass. 400 hopp og timevis i vindtunnel.

- Vi hadde et håp om medalje i VM i Frankrike i fjor, men konkurransen er etter hvert blitt så hard, også i kvinneklassen at det kreves mer enn et års satsning for å hevde seg, forsetter hun og skyller innpå en stor slurk fra den duggfriske halvliteren. De ble nummer fire med et gjennomsnitt på 16,2 per hopp.

Back-to-back-løping. Grunn til å slutte.

gum

Valget av spisested er ikke tilfeldig. Schrøder er kjent for god, sunn og kaloririk husmannskost. Dette vannhullet antihelten Harry Hole ofte frekventerer i bøkene til Jo Nesbø. Muligens det eneste "brune" matstedet i Oslo. Rødlige skinnsofaer, 15-20 bord med hvite duker, tre store vinduer ut mot Waldemar Thranes gate. I vinduspustene står store yukka og andre palmesorter. Et digert maleri, om lag tre ganger to meter med motiv fra Youngstorget i Oslo, brunet av pipe, sigar og sigarettøyk over mange ti år, dekker deler av den ene veggen. På andre vegger henger gamle fotografier av enda eldre bryggerier. Søndag kveld, stille, kun lavmælt samtale fra to av bordene. Slitne eldre mennesker etter hard helg? Trude tømmer glasset og vi bestiller mat, ørret med agurksalat.

- Jo jeg liker god og gammeldags mat. Lager mye selv og det minner meg om god og fin oppvekst i Årdal, en industribygd eller by, innerst i Sognefjorden. Trude får servert en ny halvliter pils og jeg sier hest.

- Så du har snakket med Ellen ja. Jo da, vi hadde slagordet "Hest er Best" da jeg var ung. Jeg red mye og hadde i mange år hest på fôr.

- Ja, men var det alt, jeg har hørt rykter om plasseringer og slikt jeg, spør jeg videre. Det er en gjengs oppfatning at Trude sjeldent skryter av seg selv.

- Jeg er nok ei jente som går målbevisst opp i det jeg holder på med. Jeg var vel en lovende... sukk... dressurrytter. Ble blant annet kretsmeester i denne grenen i 1990 med hesten Pepin L'enfant, sier hun noe motvillig, merker det på hvordan ordene kommer. For normalt er Trude enkel å snakke med, interessert i mye og mangt, velformulerende og rolig.

Men vi skal vel snakke om fallskjerm, sier hun og så kommer historien om hvor og når og alt det der.

- Jeg jobbet pliktåret i Nord-Norge etter befalsskolen i 1994. En venninne hadde gått kurs i Harstad og skulle på den nå

legendariske "Midnight sun boogieen" på Skagen flyplass ved Stokmarknes. Jeg ble med og tok et tandemhopp med Bjørnar Jensen som pilot.

- Kiss-pass? Trude ler og mener bestemt at Hr. Jensen på ingen måte prøvde å utføre dette (se for øvrig "Bail Out" med Bjørnar Jensen fra Frittfall 3/2008).

- Men det ble en super helg og jeg ble anbefalt å gå AFF-kurs i regi av Oslo Fallskjermklubb, fortsetter hun. Så allerede neste dag, på jobb, ringer hun klubben og melder seg på. Drar til Æra første uken i juli og starter kurset sammen med to andre. Jørn Strand og Stein Kynø er instruktørene. De to andre elevene faller fra med en gang. Kync tar vare på lille Trude som synes dette er stas. Hr. Strand vil bli ferdig med hele kurset raskt og:

- Stein var den snille og Jørn var den strenge. Da jeg kom til nivå fire, var jeg slitne. Jeg gjorde en grei progresjon, så Jørn nærmest "tvang" meg til fire nivåer til, på en dag, smiler hun og heller smeltet smør med persille over fisken og potetene. I løpet av en uke gjør hun 20 hopp og får B-lappen (det var slik i "gamle dager").

Høsten 1994 flytter Trude til Bergen for å gå Sjøkrigsskolen. Yrkeskarrieren blir noe tilfeldig. Egentlig ville hun bli politi, men begynner på Befalsskole. Vennene i Årdal er forundret over "veien hun tar".

- Trude var skoleflink og best i klassen på ungdomsskolen og med knallresultater fra gymnaset, naturfaglinjen. Vi mente hun burde begynne på NTH (nå NTNU) med *de* karakterene, forteller venninnen Ellen.

- Tilfeldig og ikke så store studieutgifter. Tilnærmet null, parerer Trude. Hun møter opp i lokalene til Bergen Fallskjermklubb hver helg og får noen hopp. Men for skoleflinke Sviggum blir studiene altoppslukende og helgene på Flesland blir det færre av.

- Så gikk det som det går med de fleste som tar en pause; jeg ble redd for å hoppe og fant på unnskyldninger, overfor meg selv, til *ikke* å dra til Flesland, selv når jeg hadde tid, sier hun oppriktig og fortsetter:

- Men så en dag i begynnelsen av 1997, møtte jeg en dag Frank Utne fra klubben; jeg var litt småfull etter vorspiel, få med at det var en fredag eller lørdag, sier hun og tømmer øl nummer to. Han forteller at en stor gjeng hoppere skal til Ungarn for påskehopping og hun blir med. Trude er ferdig med krigsskolen, får jobb om bord i et marinefartøy, tjener penger og jobber turnus.

- Det var surt og kaldt, så jeg fikk ikke mer enn 17 hopp på 10 dager. Men det var veldig hyggelig og sosialt og jeg fikk inspirasjon til å fortsette å hoppe, sier Trude, bestiller en øl til... "den siste". Hun vil ikke ha dessert.

Sommeren 1997 drar hun til Æra og tilbringer flere uker der med FS-skole og mange hopp. Blir lokket til å hoppe firer med et Vossalag og de blir nest sist med et snitt på 1,6. Trude er blitt så flink at hun får være med på klubbrekorden deres; en 31 manns.

- **Trude fremstår for meg som en** som går 100 prosent inn for det hun vil, sier fallskjermvenninnen Kristin Opøien. Så Trude tilbringer mye av sommeren i Manifestet på Æra de to neste sesongene. Reiser til DeLand for basicleir og senere advanced. Hun drømmer om å hoppe lag og blir kjent med andre motiverte fallskjermjenter. På den måten

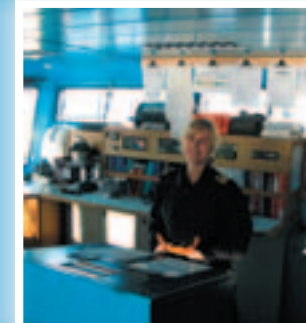

Rører
helst ikke
frontriserne.

Trude, hjertet i Fortitudo.

blir det "jentelaget" sammen med Ine Mørch, Line Søvik og Ditta, dvs. laget hadde bestått i to år, men det ble en ledig plass. Trude er stolt som får hoppe med jenter som har snittet over 10. Laget stiller i NM 2000 og tar bronzen med 11,4 og seirer i Norgescupen samme året. Året etter satser de jobber og penger og flytter til DeLand for tre måneder. De hopper 10 om dagen og pakker selv, uten "back up" rigger. De har

ambisjoner om å kapre medalje i tidenes første VM med egen kvinneklasse, gjør 300 hopp på tre måneder, øker snittet til 14 og tar en historisk sølvmedalje.

- Det var og er det morsomste jeg har vært med på i fallskjermssammenheng. Alt var nytt og spennende, sier hun.

Line Søvik gir seg og Kristin Opøien overtar plassen hennes. De to kommer godt over ens og deler ofte rom når de er ute og reiser. I 2003 gjør laget 600 hopp og under VM leder de, men dessverre holder de ikke alle rundene; Trude drar en historie om en blokk og senter på gal plass eller hva det var pluss en random og... ja... så detaljert og rik på faguttrykk at en stakkars ikke klarer å få det ned i notisboken... vips... bust. De tar et nytt sølv.

- Vi oppløste laget etter VM. Ditta gikk til landslaget og vi andre hadde ingen andre planer. Pål Bergan mente jeg var god nok for VM rekordforsøket og jeg dro til Thailand i januar 2004, sier hun. Som den observante leser sikkert har merket, er det ikke mye galt med Trude Sviggum. Ingen katastrofer, ingen fyllehistorier, ingen nestenulykker, i det hele tatt; er hun som hun fremstår; uskyldig, pliktoppfyllende og pertentlig? Vel folkens, det er ikke helt slik.

- Vi hoppet nesten 14 dager før rekorden. Mye venting og få hopp. På et av prøvehoppene måtte vi dra langveis med Herculesen fordi det ble uværlig rundt landingsområdet. Vi fløy en time, hoppet ut, skrapte sammen skjermene i dårlig pakk og tok oss en fest, sier hun smilende og virker ikke beskjemet i det hele tatt.

- Neste morgen sto jeg på rampa og måtte konse på hoppet og bare visste det; nå blir det reserve, pga. dårlig pakk, ler hun, *rampa jenta*.

Men hun får være med på verdens-rekorden og er en av de 357 av 372 som kommer inn.

Forsvaret sier ja når Trude og Kristin legger frem forslaget om et rent militært jentelag og de blir sponset. Sammen med Anne Simone Botten, Cathrine Lie Tunes og Anne Sofie Bø (kamera) danner de "Valkyrie" og satser mot Military World Games i India 2007. De hopper 250-300 hopp i året og stiller i VM i Russland i 2006 og tar bronsemedaljen. Ambisjonen om gull i India ryker, amerikanerne er for gode, de vinner sølv, men som Trude sier:

- Vi vant bankettene, både i Russland og i India.

Nå vet undertegnede ikke hvordan en bankett vinnes, men antar litt av proporsjonene når Kristin forteller følgende:

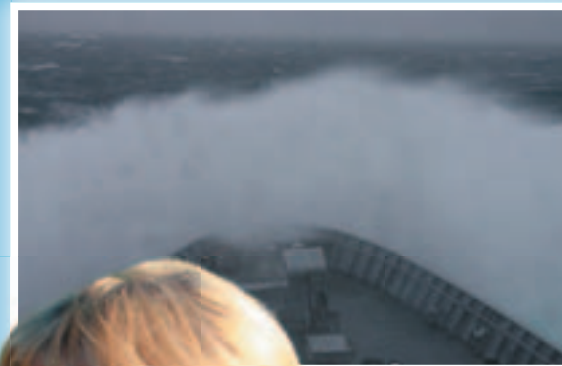
- Jeg kan ikke fortelle om fyllekvalden i Russland fordi jeg la meg tidlig, blir alltid så fyllesyk. Trude derimot og hør nå her. Hun elsker å brette klær og ha orden rundt seg. Det første hun gjør når hun kommer til et hotellrom, er å legge tingene sine pent på plass. Når hun drar derfra, stryker og bretter hun som om hun skal til et nytt sted og ikke hjem. Dessuten blir hun *aldri* fyllesyk.

- Men så våkner jeg neste morgen, kort tid før bussen skal gå. Trude har forsovet seg og jeg får med nød og neppe vekket henne. Anne Simone forteller at Trude drakk garvede russere under bordet, men at hun selv også ble "dritings". Det er 10 minutter til bussen går. Trude åpner koffertene og stuer alle klærne ned i dem, *uten å brette!* Jeg fikk sjokk.

Trude ler av historien og nipper til ølen. Hun bekrefter at hun kan ta godt for seg på en fest, men er sprek og fin neste morgen uansett.

Trude elsker fallskjermiljøet selv etter 4200 hopp. Hun har blant annet loggført 200 AFF-hopp og 50 tandem. Hun har en liten stilling i forbundet vårt, som landslagsansvarlig. Hun ønsker å følge opp lagene våre. Hun sitter i en internasjonal FS-komite og har på sikt ambisjoner om å få være med på å

Trude Sviggum

endre regelverket. Nå jobber hun med "live-dømming" som blir innført under World Air Games i Torino i år. Men hun har også tid til andre sysler. Hun leser mye skjønnlitteratur, siste leste bok (per 25.1.2009) var "Frognerfitter" av Alexia Bohwin, er glad i Hamsun og liker norsk krim. Hun strikker en del og er tidvis hektet på hek(t)ling. Luer og babytepper.

I 10 år har hun vært sammen med Roar (Tveit).

- Han er jo noen år yngre enn meg og mange kommenterte det da vi ble sammen. Nå er det flere av jentene jeg har hoppet med som har yngre kjærester, smiler hun lurt.

Frøken Sviggum har vært befal på KNM båter i mange år og sier at sjølivet var en tilfældighet. Nå er hun om bord i Kystvaktskipet "Nordkapp" og arbeidsplassen er harde havområder i nord.

- Du må få med at alle båter er hunkjønn, sier hun og ramser opp de andre båtene i samme klasse; Fridtjof Nansen og Roald Amundsen med et smil. Trude smiler mye, en smule skjevt, og viser ofte en tanngard mange kvinner og menn bør misunne.

- Jeg er tre uker på og tre uker av. Jeg seiler vel som det i sivil sjøfart kalles første styrmann, sier hun. Informerte kilder har fortalt at hun ble tilbudt kapteinsjobb om hun gikk tilbake til Sjøforsvaret. Hun takket nei.

- For så vidt er det riktig, men det var ikke akkurat riktig båt og... så kommer det en forklaring på hvorfor hun ikke ville ha kommandoen. Om bord i "Nordkapp" har hun bortimot 60 menn og kvinner under seg. Hvordan kan det ha seg, for ei jente som Trude, som hater konflikter å ha en såpass ledende stilling? Venninnen Ellen har en teori:

Trude er en sterk og selvstendig jente som er nærmest

konfliktsky. Hun hater krangel og uro. Det påstås jo at kvinne-dominerte arbeidsplasser er mye mer konfliktfylte enn mannsdominerte. Derfor passer Trude utmerket i en slik setting.

- Jo da, det kan nok stemme det. Jeg innbiller meg at jeg er flink til å snakke med folk, sier hun og forteller om bestemoren sin på flere og nitti år, som bor i Årdal og ofte får besøk av Trude, om middager hun liker å lage til seg selv, til Roar og til venner. Og om hvor godt det er å jobbe med så mye fri i mellom. Hun tømmer siste slanten i glasset .

- Jeg må gå nå. Langt oppe i åsen bak oss bor Ine og jeg skal bo hos henne noen dager. Jeg må få pakket ut koffertene mine og sagt godnatt før hun legger seg, konstaterer hun. Det er blitt sent, til søndagskveld å være. Må bare ha en siste test. "Fortudo", laget til Trude, kom altså på tredje plass under NM i FS-4 i 2007. Spørsmålet som stilles er:

- I to av rundene dro dere 14 poeng, hvilke runder var det?

- Hmm. Det var i tredje og fjerde. Men i sjette omgang skjedde det noe spennende. HaGL laget "X3M4's" slo oss med ett poeng. Vi gjorde vår dårligste runde og tok 10 poeng. Er du interessert i å høre hvilke randoms og blokker vi kjørte?

